

מעין איתן

כעס

זה סיפור שנכתב כדי לכעוס.

אבל אולי כעס הוא התפוצצות זעירה במרכז הגוף, מתחת לטבור, במקום העמוק ביותר של הבטן, בסבך הקיבה, ואולי למטה יותר, בעקב כף הרגל, במפרקי הידיים, מאחורי עצמות הבריאח, בתעלות הזעירות שחוצבים הוורידים, בשרירי אחד שכמה שלא אשתדל תמיד יישאר מתוח.

תיאור של הגוף שלי אחרי מקלחת: יש שביל דק של מים שנוזל מהשכמה השמאלית אל הגב. מעל הברך יש צלקת מנפילה. הייתי בת תשע. אני לובשת מהר את הבגדים כי כל מה שבאמצע מפחיד אותי אבל בכל זאת מסתכלת: זו יד, זו רגל, אלה שדיים. אני יודעת לעשות תרגילים ומתיחות ואני יכולה לגעת באף עם הלשון, לכופף את הראש אל הברכיים (זו יד, זו רגל, אלה שדיים). אבל אני לא יכולה לנשום אחרי השעה הזאת בכל לילה כי הריאות מסרבות להתמלא לי.

אילו נהוג היה עדיין לכתוב מכתבים, הייתי שולחת רחוק: "אדון/גברת יקר/ה: האם גם אתם שמתם לב שהפעם השנה ארכה יותר מתמיד? אני זקוקה לכסף. אם לא אמצא משהו בקרוב אני עלולה למות."

דברים שראיתי בעיר אבל לא אספתי: מפתחות חלודים, מהסוג שאפילו גנבים לא ירימו; שטר של עשרים; עטיפה ריקה של קונדום; כתם אדום, דם, או צבע; כובע מצחייה; שתיים או שלוש שקיות פלסטיק; חתלתול, מיילל; זכוב שנדבק לקור עכביש באחד הרחובות; רוח רפאים של ילדה בורחת.

אני עלולה למות אם לא אמצא משהו. אבל כמו אל קורי עכביש נדבקים אלי רק מראות ישנים ושום דבר לא חדש. לפעמים אני מאמינה שכעס הוא התפוצצות אדירה בתוך

הגוף והגוף שלי עשוי מפלדה ולכן לעולם לא אכעס. אני מפחדת למות כמו שלא פחדתי מעולם. אם אתם יכולים בבקשה תבואו להציל אותי.

אני חושבת מה הילדה כבר יודעת. בין שיחים מלוכלכים זרוק הסכין הקטן שאתו ניסתה להגיע אל הלב. מה היא יודעת? ללב ארבעה חדרים, מחיצות, דברים שלומדים בכיתות הראשונות של בית הספר. אבל בין החדרים פרוצות הדלתות וצללים כהים עוברים זה אחר זה מתחת לעפעפיים. הדברים שאני רוצה לספר על הילדה הם אמת, אבל אף אחד לא מאמין לי.

מה שהוא לא אמר לה בזמן שהרוק שלו נזל לתוכה זה שלא יהיה שיעור לדברים האלה. ששמה חרשה לא מפצה על אוברן הגוף. שצלקות סכין שנזרק לשיחים לא יוכלו לדבר במקומה לעולם. שפעירת השפתיים ובליעת הרוק יהיו קשים מנשוא. שקול לא יצא משם.

הדברים שאני רוצה לספר הם אמת. מה שאני כותבת באמת קרה. לפעמים אין ברירה אלא לכתוב מעט ובשורות קצרות, לא כתבתי יותר מחמישה עמודים במחשב (רווח כפול, יישור דו-צדדי) בשנה הזאת. המלים, כשהן באות, מוצאות דרך שקטה. צעקות לא נשמעות בנייר. לא דם פורץ, רק אות אחר אות במאמץ להסתדר. להיקרא במשפט. מה שהוא לא אמר זה שלא יהיה אפשר לספר את הסיפור הזה.

אני מסתכלת בתצלומים: כשהייתי ילדה הייתי יפה, אבל אף אחד לא סיפר לי. רק אחר כך, בגן רחוק שכבר לא היו בו ילדים, מישהו אמר, אז את אשה, ותוריד את החולצה שלך. אז בגלל שאף אחד אף פעם לא אמר אני הורדתי. ובגלל זה גם העור שלי היה שקוף והנשמה כלייך צרה.

בשעה הזאת הלא מאוחרת המשפטים שלי הולכים ונהיים קצרים. וכולם כבר כתבו לפני.

ממה הילדה בורחת? אני חושבת שרודפים אחריה. אם רק הייתם יכולים להציל אותה. מה הייתם עושים? הייתם מלבישים אותה בחזרה. גרביים תחתונים מכנסיים חזייה חולצה. קושרים את שרוכי הנעליים כי היא תצטרך עכשיו לרוץ לבר. ביד מניחים משחת שיניים ומברשת, לשטוף את טעמו הנורא של התות. אחר כך הייתם פותחים למענה את הדלת, כלייך רזה, ומכים מכה קטנה בגב, מהר, רוצי. אל תוך החורשה,

איפה שנגמר הכביש. אולי רחוק יותר אל הים. הייתם מכים במחבט בראשו של הגבר השוכב על כרסו בחדר, וליתר ביטחון גם באיבר המין. הייתם, אולי, משאירים פתק: "כעס הוא התפוצצות זעירה במרכז הגוף, מתחת לטבור, במקום העמוק ביותר של הבטן, בסבך הקיבה, למטה יותר, בעקב כף הרגל, במפרקי הידיים, מאחורי עצמות הבריח, בתעלות הזעירות שחוצבים הוורידים, בשריר אחד שכמה שלא תשתרל לעולם יישאר מתוח. הִיָּה דרוך."

במחצית הדרך (אני מדמיינת) היא כורעת ומקיא. גם לקיא יש טעם איום של תות. היא מקללת: זונה בת זונה בת זונה. מה כבר קרה, מישהו יגיד, את שכבת אתו. לקיא שלה, גם כשכבר לא נותר דבר להוציא, עדיין יש טעם נורא של תות. ממה זה, היא לא זוכרת. משחקה? שפתון? מה הוא מרח עליה, אתם לא ברקתם. מה הוא מרח על עצמו. עכשיו פס ארוך של רוק נוזל מפיה אל הארמה. אחר כך היא נופלת. אבל מה כבר קרה, יגיד מישהו, אף אחד לא פגע בך.

יש מלים עם טעם מוזר. תות אני כבר לא יכולה לאכול. בצד שמאל של הלסת תמיד כואב לי. הבטן נהייתה אחרת, הטבור מלוכלך. כשאהיה זקוקה שוב לכסף אכתוב: אני עלולה למות אם לא תעשו משהו. ואני עלולה למות אם עוד מישהו ייגע בי.

ובאמת מה זה משנה לאיזה חור הוא דחף את הזין שלו. הזין שלו, אגב, היא זוכרת, היה עקום. נטייה גדולה ימינה. אולי בעיניו זה היה יפה. הטעם של תות, היא נזכרת מאוחר יותר, זה מהזין שלו. אבל נדמה לך שכבר אסור לכתוב זין בסיפורים. ועל כל פנים סיפור זה לא יהיה.

זה לא יהיה סיפור כי איברתי את הכישרון לשלמות. וכי סופרים צריכים לגלות לך את האמת. והאמת היא שאני לא ברחתי. האמת היא שנשארתי לשכב שם מתחתיו עד שכאב לי הגוף וכאבה לי הבטן. ומה שמתחת לבטן. האמת היא שאחר כך ניסיתי לשטוף בסבון את התות אבל זה כבר לא נמחה יותר אף פעם. האמת היא שהוא דחף בי משהו שלא יכולתי לראות והכאיב לי. האמת היא שלגוף יש חוקים משלו, האמת היא שגמרתי.

חוק מספר אחת: כשאת נכנסת למכונית של זר כנראה כבר לא תוכלי לצאת.

מה שכחתי? כבר שכחתי מתי זה התחיל. מי היה הראשון. איפה. אולי במכונית בדרך. או בחנות תקליטים על הרצפה. בחדר מלון עם מראות מסביב. מתחת לטלוויזיה נאנחת.

באתר בנייה. ריח של ג'וינטים. אפטרשייב. מבוגר מאבא שלי. בגילו של בחור שאהבתי. נראה כמו עורך דין. כמו אשה. כמו הומו. אוהב את זה מלפנים, מאחורה, מהצד, לא משנה. כל עוד יש לי את מה שצריך.

חוק מספר שתיים: בגוף יש תשעה חורים – עיניים, אוזניים, נחיריים, פה, איבר מין ותחת.

אז בואו ספרו לי מה כתוב בספרי הרפואה. לפסיכיאטרים יש ריח שמגלה שהם היו פעם סטודנטים מאוננים לרפואה. בחדר מסריח הישבנים שלהם נעו מטה ומעלה והתחככו מעל השמיכה. אני לא מחבבת אנשים שאומרים לי מה לעשות. אני לא מחבבת גברים.

אבל הילדה, היא ברחה. אני ישבתי בתוך המכונית בזמן שהוא שילם על החדר עם שם מזויף והסתכלתי עליה רצה. היא כמעט מעדה על תלולית בחורשה. שיחי קוצים נמוכים פגעו בגליה. היא לא ידעה מה יש מלפניה, אני ידעתי שיש שם בתים. מאחוריה עדיין ישבתי בתוך המכונית. אחר כך עשיתי את הדרך הקצרה אל החדר. חשבתי שהילדה מאוד חכמה. יש לה אינסטינקטים טובים. לפעמים אני מצטערת שלא יכולתי להיות היא, עם השיער האדום המתולתל היפה הזה והגופייה הלבנה בלי השדיים. את החזייה שלי אני לא זוכרת אם לבשתי. בבתים מסכיב ישבו לארוחת הצהריים. שכונה עם כסף, אחר כך הוא אמר לי. ביקשתי עוד, אבל הוא הוציא במיוחד מהכספומט ויותר לא היה לו. או שאולי לא הייתי טובה מספיק.

”את הכי טובה שהייתה לי.”

עכשיו זה אני מדבר, זונה. שלוש שנים את מנסה להתחמק מזה ועכשיו די. מלים אחרונות זה תמיד אני שאומר. אז בואי דבר ראשון נשים את זה על השולחן, מה את חושבת, ילדות בנות שבע־עשרה זה מה שעושה לי את זה? כל העניין לא יותר מנחמד. לא יודעות איך לזוז, ברקתי עוד אחת־שתיים אחרייך. כבר לא שילמתי, רק נדמה לך שאני האידיוט שהייתי כשנפגשנו. את באת באיחור כי איזו זונה אחרת לימדה אותך מה עושים. למרות שחוץ מלשכב שם בעצם לא עשית הרבה, הייתי מת לזיין אותך עכשיו, לראות אותך מבוגרת, בטח גם גדלו לך הציצים. חשבת שלא שמת לב איך את מסתירה את עצמך בשיער הזה? ארוך כמו הגיהנום, בחיי שרציתי לתלוש אותה. זונה בת זונה, גם את האיברים רציתי לתלוש לך. בחיי שניסיתי, לתקוע את היד שלי, וזה הכאיב לך, ואני הרגשתי שתכף מתקרבת האורגזמה הכי גדולה של החיים שלי. ואושר

חזק כזה הרחיב לי את הלב ובא לי להחמיא לך, אחת, את הכי טובה שהיתה לי. אבל זה נגמר מהר, זונה. לא יודעת למצוץ ומבקשת ממני כסף. עשית את זה פעם? העניין הוא להחזיק את הכלי שלו בשתי ידיים ולהכניס ולהוציא מהפה, לתת נגיעות קטנות בסיבוב עם הלשון שלך. רק מלכתוב את זה בא לי לגמור עלייך. כי בסך הכל היה שם משהו נקי כזה שעשה לי נעים, והמחשבה שאת לגמרי שלי, אמרנו שעתיים וממש לא עזר כשביקשת ללכת, המחשבה הזאת נתנה לי כוח. בגופייה לבנה בלי ציצים הגעת. נראית לא יותר מחמש־עשרה. משהו רך כזה בגוף, כאילו אף אחד עוד לא דפק אותי. בחיי שהייתי רוצה אותך עוד פעם. עברו שלוש שנים, גדלת, כמה היום את לוקחת? בחורות כמוך זה קלאסי. בחיי שהיה שם משהו, בתוך הראש שלך.

בגיל עשרים־ושתיים אני הולכת לסיים את התואר הראשון שלי. אחר כך מסלול ישיר לדוקטורט, בארצות הברית אולי. משהו שיגרום לי להרגיש חזקה יותר, משהו שיגרום לי לאהוב את עצמי. משהו שיגרום לי לחזור לכאן אחרת. אולי השלג בבוסטון. אולי השלכת בקנדה. אני חושבת שאתפוצץ אם עוד מישהו ייגע בי. אני חושבת שאז באמת אהיה מוכרחה לוותר.

זה סיפור בשביל לכעוס, אבל מה הטעם אם אני היחידה שכועסת.

ואולי הילדה מעולם לא רצה. אולי היא נשארה במכונית בזמן שהוא שילם בשם מזויף ואחר כך קמה ונכנסה אחריי אל החדר. המבט שלה עוד חיפש לרגע בין העצים הדקים אבל לא היה שם כלום חוץ מכמה שקיות פלסטיק. ואולי היא גם לא היתה ממש ילדה, אני חושבת שהיא כבר היתה בת שבע־עשרה. קשה לזכור אחרי דברים כאלה, ובכל מקרה לא היו נותנים לה יותר מחמש־עשרה. אני חושבת שהיא בכלל לא לבשה חזייה. בכוונה, כדי שאולי הוא יבין מה הוא הולך לעשות ולמי. אבל היתה לו כזאת זקפה שלא היית מצפה מגבר בן ארבעים וחמש. בגיל של אבא שלך. נראה כמו עורך דין, כמו מורה, כמו פושע. קשה להגיד דברים כאלה כשבכל מקרה הם כולם יושבים במכוניות כסופות וצופרים כשאת עוברת ברחוב. כשהוא שכב מעליה (מה הם אומרים, ספרי הרפואה?) היא הרגישה כאילו למות יותר מזה היא לא יכולה. ושלעולם לעולם לעולם לא תוכל להשיב את עצמה לחיים.

אז אני שולחת מכתבים קצרים לקרובי משפחה. "אני זקוקה לכסף." "אם לא תשלחו משהו אתם תתחרטו מאוד." "הדברים שאני יודעת יכולים להעמיד לכם את שערות הגוף." ולעצמי אני כותבת תמיד אותו דבר. כעס הוא התפוצצות קטנה בתוך הגוף. כעס

הוא התפוצצות קטנה בתוך הגוף. יש מעט מאוד דברים שאפשר לעשות נגד זה.

מעט מאוד דברים אפשר לעשות אחרי דבר כזה. צריך לקום וללכת להתרחץ, זה דבר ראשון. למרות שהסבון לא מספיק חזק ושפופרות של משחות שיניים יאזלו לפני שיימחה הסירחון. אחר כך תצטרכי למצוא את התחתונים שלך שנזרקו מתחת לשמיכות, מתחת לסדינים, מתחת למיטה. הוא יסתכל עלייך צועדת עירומה מצד אחד של החדר לצד השני ולא יעזור. את תמצאי ערימת פורנו, את תמצאי שלט של טלוויזיה, את תמצאי את המכנסיים שלך ותלבשי אותם בלי התחתונים. משהו ממך נשאר שם ואת שונאת את זה. משהו ממנו נשאר כך ולא יוצא.

פעם הכרתי אשה שהיתה לה חתולה סיאמית וכשהארוס שלה (אני לא יודעת איך הוא הציע) בא לבקר, היא קפצה כמו רפונזל אל תוך שיחי הקוצים והוא היה צריך לקפוץ אחריה ולהוציא אותה. היא לא התעוורה. הוא, אני לא יודעת. וגם בלילה הזה לא אירדם לפני ארבע.

הילדה יודעת: ללב יש ארבעה חדרים, הרם לא יפסיק לזרום לעולם, ובכל זאת מוקדם בכל בוקר היא מתעוררת. הסכיין? נורק מזמן, אין לי שום כוונה להרים אותו. את מה שאבד בתוך שיחים של קוצים, לא אמצא יותר לעולם. ורק ליטוף אחד (יד אחרת, חמש אצבעות, טבעת כסף דקה) של השיער יוכל, אולי, להחזיר את מה שנלקח לי פעם.

בני זונות, עכשיו אני מחזירה לעצמי אחת אחת את המלים שאתם לקחתם. השאלה המרכזית שבה עוסקים רוב משפטי האונס היא התקיימות יסוד איי־ההסכמה: את שומעת אותי, את רצת, את ברכת, את לא היית שם, לא שם האם האשה הסכימה או לא את היית בבית, אכלת ארוחת ערב, והאם התוקף היה מודע לאי־ההסכמתה. הסעיף ממשיך וישבת בכיסא הילדים הגבוה, ואבא שבר בעדינות בכפית את המעטה העליון של הביצה הרכה, שהונחה בכוס ונראתה קצת כמו המפטי דמפטי וקובע נסיבות מחמירות, שבהתקיימותן יהא העונש שאמר פעם לאליס שהוא היה מציע לה להישאר לנצח בת שבע המרבי חמור יותר:

1. כאשר האונס בוצע בקטינה ופעם ציירת את עצמך יושבת על גדר אבנים במקומו שטרם מלאו לה שש־עשרה שנים.
2. כאשר המעשה ובציוור היה לך שר אחד קטן ושך אחד קטן עוד יותר בוצע באיום בנשק חם או קר.

3. כאשר המעשה נעשה תוך גרימת חבלה גופנית ודם שנזל אפילו שהיית מוכנה להתפלל לאלוהים שזה יפסיק או נפשית, או גרם להריון.
4. כאשר המעשה נעשה תוך התעללות באשה ורגל אחת שהתנדדה באוויר לפני המעשה, בזמן המעשה מתלבטת אם מה שטוב זה להישאר בת שבע-עשרה או לאחריה.
5. כאשר המעשה בוצע בנוכחות אחר או אחרים, שחברו יחד עם הנאשם באונס אבל מבינה שמה שטוב הוא תמיד מסוכן, וגם שמה שמסוכן זה לאבד את שיווי המשקל וכמו ביצה שהוצאה מהמקרר בשביל לבשל, לביצוע האונס בידי אחד או אחדים מהם מה שמסוכן זה להתנפץ.

לכתוב על אונס זה דבר אקספרימנטלי. לכו להודיין, אתם שלא רוצים להקשיב לי. היא כותבת: "הדברים שאני יודעת יכולים להעמיד לכם את שערות הגוף. נחשו מה עשיתי כשלא הייתי בבית. נחשו מה עשו בי. לטירוף הוזה יש הקשר. אל תעזו להגיד לי שלא."

אחת אחרי השנייה אני מחזירה לעצמי את המלים שאתם גזלתם. עכשיו נוח לי לשבת בגופייה לבנה ותחתונים ולכתוב. אתם יכולים לדמיין אותי, מישהו בטוח כבר עשה את זה לפניכם. אבל האצבע שתפקידה ללחוץ על הכפתורים של המקלדת שורפת כי כססתי את הציפורן שלה אתמול עד זוב דם. אין שום דבר קל בכתיבה, אפילו שציפיתי. אין שום דבר קל בלהגיד את האמת ולא למחוק.